

JUSTITSMINISTERIET

Dato: 22. februar 2019
Kontor: Databeskyttelseskontoret
Sagsbeh: Christian Birkmose Eri-
chsen
Sagsnr.: 2019-793-0016
Dok.: 1017010

Notat om afgivelse af indlæg i EU-Domstolens sag C-708/18, TK mod Asociația de Proprietari bloc M5A Scara A.

1. Indledning

Tribunalul București (Byretten i Bukarest) i Rumænien har i en sag om videoovervågning af fællesarealer i en boligblok og gyldigheden af rumænsk lovgivning desangående forelagt EU-Domstolen fire præjudicielle spørgsmål om bl.a. fortolkningen af direktiv 95/46/EF om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger (herefter databeskyttelsesdirektivet), der nu er ophævet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (herefter databeskyttelsesforordningen)), der anvendes fra den 25. maj 2018, jf. forordningens artikel 99, stk. 2.

Af disse spørgsmål er navnlig det første spørgsmål af dansk interesse, idet det vedrører, om artikel 8 og 52 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt artikel 7, litra f, i databeskyttelsesdirektivet skal fortolkes således, at reglerne er til hinder for en national ordning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter videoovervågning uden den registreredes samtykke kan anvendes dels for at tilvejebringe sikkerhed for og beskyttelse af personer, genstande og værdier, dels for at forfølge legitime interesser.

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

2. Sagens faktiske omstændigheder

I den konkrete nationale sag har sagsøgeren, TK, anlagt retssag mod sin boligforening, Asociația de Proprietari bloc M5A Scara A, med påstand om, at sagsøgte har krænket hans ret til privatlivets fred, og denne krænkelse skal ophøre.

I den konkrete sag havde boligforeningen installeret et videoovervågnings-system i boligblokken. I den forbindelse gav bl.a. sagsøgeren samtykke til installation af videoovervågningsystemet. Sagsøgeren trak efterfølgende sit samtykke til installation af overvågningsystemet tilbage. Sagsøgte nægtede dog at afinstallere videooptagelsessystemet.

Sagsøgeren har i sagen gjort gældende, at hans ret til privatlivets fred er blevet krænket. Sagsøgte har gjort gældende at have installeret videokameraerne i god tro, på en gennemsigtig måde og med gode intentioner for at opnå den mest muligt effektive beskyttelse af lokalerne i boligblokken. Sagsøgte har i forlængelse heraf gjort gældende, at der med tiden var indtruffet talrige episoder, som gav sagsøgte anledning til at træffe strengere foranstaltninger for at beskytte ejendommen mod forbrydelser.

3. Den danske interesse i sagen

Regeringen afgiver indlæg i sagen, da den kan rejse principielle spørgsmål i forhold til medlemsstaternes nationale råderum efter databeskyttelsesforordningen. Selvom sagen vedrører databeskyttelsesdirektivet, er der et væsentligt overlap mellem de to EU-retsakter, herunder særligt mellem databeskyttelsesdirektivets artikel 7, som sagen vedrører, og databeskyttelsesforordningens artikel 6, som begge angår fastlæggelsen af, hvornår behandling af personoplysninger er lovlig. EU-Domstolen har da også i dom af 20. december 2017 i sag C-434/16, Nowak, udtalt sig om forholdet til databeskyttelsesforordningen, selvom den pågældende præjudicielle sag vedrørte databeskyttelsesdirektivet.

Danmark har inden for rammen af databeskyttelsesdirektivet fastsat en række nationale særregler om lovlig behandling af personoplysninger. Disse særregler er efterfølgende i en lang række tilfælde opretholdt efter databeskyttelsesforordningens muligheder herfor, ligesom der også er fastsat en række nye nationale særregler vedrørende behandling af personoplysninger efter databeskyttelsesforordningen. Der kan som eksempel på sådanne nationale særregler henvises til bl.a. sundhedsloven, lov om Udbetaling Danmark, lov om finansiel virksomhed og lov om tv-overvågning.

Domstolens besvarelse af de forelagte spørgsmål kan få betydning for, hvilke muligheder medlemsstaterne har for at kunne fastsætte nationale særregler om behandling af personoplysninger, herunder i lov om tv-overvågning. Domstolens afgørelse kan således f.eks. få betydning for ordningen for tv-overvågning i Danmark, hvorefter private efter tv-overvågningsloven som udgangspunkt *ikke* må tv-overvåge på f.eks. gader og veje, som benyttes til almindelig færdsel, *medmindre* der i loven på generel vis er givet mulighed for at tv-overvåge, såsom tilfældet f.eks. er med tv-overvågning foran detailbutikkers facader eller ved pengeautomater. Domstolens afgørelse kan medføre, at private aktører, såsom butikker og boligorganisationer mv., må tv-overvåge i det offentlige rum ud fra en konkret vurdering fra sag til sag – med den forskelligartede praksis for brug af overvågningskameraer det i øvrigt vil medføre på offentligt tilgængelige steder.

Regeringens synspunkter i sagen

Regeringen vil i sagen argumentere for, at medlemsstaterne, som i medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 2 og 3, kan opretholde eller indføre mere specifikke bestemmelser for at tilpasse anvendelsen af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c og e, der bl.a. handler om at fastlægge, hvornår en behandling af personoplysninger er nødvendig for ”udførelse af en opgave i samfundets interesse”, har et betydeligt nationalt råderum i denne forbindelse.

Der vil i den forbindelse blive argumenteret for, at det nationale råderum for særregler om behandling af personoplysninger efter databeskyttelsesforordningen har den rækkevidde, som det bl.a. er kommet til udtryk i betænkning nr. 1565 om databeskyttelsesforordningen – og de gældende retlige rammer for dansk lovgivning.

Regeringen ønsker, at det – rent teknisk – slås fast, at national særlovgivning, der tidligere blev fastsat for at præcisere dagældende artikel 7, litra f, i databeskyttelsesdirektivet må kunne rummes inden for den nugældende databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c og e, jf. artikel 6, stk. 2 og 3, og tidligere også har kunnet rummes inden for andre bestemmelser i artikel 7 i databeskyttelsesdirektivet, jf. direktivets artikel 5.

Det er på den baggrund regeringens opfattelse, at det første spørgsmål, der er forelagt EU-Domstolen, skal besvares således, at det ikke kan udelukkes, at den omhandlede nationale lovgivning kan rummes inden for artikel 7, litra c eller e, i databeskyttelsesdirektivet og nu databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c eller e, uanset at det vurderes, at den omhand-

ledede nationale lovgivning ikke kan rummes inden for artikel 7, litra f, i dataskyttelsesdirektivet.